

GYŐRI LÁSZLÓ

A kesztyű

*Esőáztatta, súlyos munkáskesztyű
hever az út szegélyén reszketeg
tagokkal, hol rápüffed, megmered
a kín, melytől olyan elnyűtt lelkű,*

*hogyan visszavon: én már nem leszek hű
kézhez, géphez, már elvégeztetted,
én már dög vagyok, nem érezhetek,
nem sajoghatok, én, halotti rendű,*

*halotti rangú, mert elítéltetek.
Esküdtem rátok, oda már az eskü.
És jönnek az öntipró képzetek.*

*Hol a munka, hol a teremtett mű?
Nézzetek körül! Rajta léptetek.
Kézé, amelyen én voltam a kesztyű.*

A hallgatag

Karinthy Gábor

*Azt mondják, elméje megbomlott,
azt mondják, összevissza írt,
hogyan egy képet másik képre tolt
valamit hogyha szóra bírt,*

*hogyan tiszta, tág útja sose volt,
hogyan hegyre kúszott, ám a szirt
felé a kövekben megbotolt
elesni megint és megint.*

*Látta a disznót, a szörny akolt,
látta a gazdáját, amint
életre kelti a kis vagyont,
majd leszúrja odakint.*

*Milyen szörnyű, hogy csak néha volt.
Porol a démon, takarít.
Vonzátok vissza, hogy néma volt.*

Opus 1.

*Rovarzenétől hangos kint a rét,
reszelik az esteli muzsikát.
Zenét hallok, de miféle zenét?
Mi ciripel a réten odaát?*

*Nem egynemű, nem egybűrű zene,
sokaság szól, egymásba olvad a
tücsök, kabóca, sáska dallama,
s hozzájuk társul a földből a hű,
de ronda, zsíros, nagy lótetű,
a második, a mélyebb hegedű.*

*De csak hadd szóljon, az is szép, vele
lesz egész a nagy éji zenemű,
az Opus 1., a párctalogató
szimfónia, a hímek párbaja,
a sikoltozás, a húron a vonó.*

*Csak ömlik, dől a rovarmuzsika,
a mező óriás univerzuma.
Mollban, dúrban? Ki tudja, hogy miben
van megírva a kottaíveken?*

*Vezényel egyre a réti sötétség,
egyetlen tétel az egész műdarab.
Hogy jól komponált, abban semmi kétség,
a karmester is mindent belead.*

*Világhírű művész az éjszaka,
a zenekar az érték meg a mérték,
de a vonósok túllontúl hangosak.
És mit nem akarna réten a fagott?
Nem vagyok süket, jó az akusztika,
csöndesebben tehát, az istenért!*

*Valaki szólt, s nem hallom, mit beszélt.
Helyette mondják, amit ő nem tudott.*

Egy versre

*Tűzliliom az éjszakában
én hiszek a csalogány szavában
én hiszek a vers hatalmában
én hiszek a költők szavában
a tűzliliomban a borvirágban
anyám kertjében
a borvirág nevében
hiszek a babonák napjában
a reklám-neonfényben
az Oktogon szíve közepében
hiszek a költészet hatalmában
hiszek a temető kertjében*

*én hiszek a régi füzérben
a megkötött szövetségben
én hiszek a szavaikban
ami volt ma is itt van
én hiszek a kötelékben
a költészet nevében
hiszek a költészet erejében
hiszek a szolidaritásban*

*hiszek a társban
abogy az adventi ünnepélyen
hallgatja hallja szívverésem
hiszek a mosolyában a szemében
abogy rám pillant üdvözölni készen
és mikor elmegy előttem
gyorsan sietősen
fölemelt kezében
hűség van az adventi fényben
kulcsot tart erősen a szív közepében*

*hiszek egy számban a kilencben
hiszem hogy hisznek a billenő kilincsen
mert nem hinni lehetetlen
annak aki benne egy ősi eredetben*

*hiszek a nevekben
versbe valók akiket szerettem
azokat el nem ereszttem
a világ zavarában
hiszek a barátság hatalmában*

*de a közönyben a gyűlöletben
nem hiszek ferde okban
a hitet én fölemeltem
nem nyomja mélyre bennem
a keserűség a torokban*

*ha volna ha lenne keserűség
venném mint méznek a derűjét
mint méznek édességét
nézném a kaptár méhecskéjét
ahogyan gyűjti édes mézét
a tűzliliom kelyhéből sóváran
csakis a napon és nem az éjszakában
és édesség lesz a csalogány szavában
csupa hinni való minden borvirágban
hinni való a költészet szavában*

*erős szélben is énekel magában
az a csalogány a sűrű éjszakában*

MIKLYA ZSOLT

Horizontvadászat

Baka István *Körvadászata* nyomán

*Mint halszáj, összezárul
a horizont, a távlat,
égtájak célkeresztjén
átlából mind a várt vad,
a nem várt is elindul
remény vándorrajával,
szétlőtt falat hagy hátra,
romnyomot visz magával.*

*Csak fűszálakból épít,
csak levelekből házat,
különben semmi dolga,
nyugodtan ázhat-fázhat,
a fogadó már megtelt,
s akad ezernyi más ok,
láthatárvédő úton
a horizontvadászok.*